

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.K., zastoupeného Mgr. Petrem Šlaufem, advokátem se sídlem Kamenická 1,
 Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v
 řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2014 č.j. DSH/234/14**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městské policie Plzeň ze dne 18.11.2013 č.j. MMP/3921/2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí Městské policie Plzeň vydaného v blokovém řízení dne 14.4.2012 pod č. PB série OF/2007 F 0551372.

Žalobce v **žalobě** namítal, že žalovaný nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu a že prvostupňový správní orgán vzal za základ skutkový stav, který je v rozporu se spisy, a na základě toho dospěl k nesprávnému skutkovému zjištění. Žalobce měl za to, že žalovaný ani nezjistil všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch žalobce a že rozhodnutí je v rozporu s **§ 68 odst. 3 správního řádu** nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména namítal, že správní orgán I. stupně neučinil žádný úkon, ze kterého by bylo žalobci dáno na vědomí, k jakému datu hodlá vydat prvostupňové rozhodnutí ve věci. Žalobce tvrdil, že správní orgán I. stupně v něm

navodil představu, že má možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout doplnění důkazů, tvrdil, že mu bylo upřeno právo dle **§ 36 odst. 3 správního řádu**. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním žalovaného, že písemností ze dne 20.9.2013 měl být žalobce vyrozuměn o tom, že správní orgán I. stupně ukončil dokazování a že byly shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, když podle žalobce taková písemnost s datem 20.9.2013 se ve spisu správního orgánu I. stupně nenachází a nebyla ani žalobci doručena. Žalobce měl za to, že lhůta k seznámení se s podklady a k vyjádření k nim se stanovuje usnesením dle **§ 39 odst. 1 správního řádu** v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, což v daném případě nebylo učiněno. Žalobce tak měl za to, že neměl hodnověrnou informaci o tom, že bylo ukončeno obstarávání podkladů.

Dále žalobce namítal, že v žádosti o povolení obnovy namítal, že dne 14.4.2012 nejednal s žádnou oprávněnou osobou, která by byla oprávněna uložit v blokovém řízení pokutu, nepředložil nikomu svůj občanský průkaz a už vůbec nepodepsal jakýkoli pokutový blok. Žalobce dále poukázal na své vyjádření ze dne 3.10.2013, v němž namítal, že pokutový blok neobsahuje ani čitelný podpis přestupce. Žalobce tedy tvrdil, že brojil nejenom proti skutkovým zjištěním, ale i proti skutečnosti, že podepsal pokutový blok.

Žalobce dále namítal nicotnost pokutového bloku s poukazem na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 912/2005 a další, v nichž Nejvyšší soud dovodil, že z § 85 odst. 1 zákona o přestupcích vyplývá, že údaj jméno, příjmení, funkce je nezbytnou formální náležitostí rozhodnutí v blokovém řízení. Neobsahuje-li pokutový blok byť jen jednu z uvedených náležitostí, nesplňuje formální náležitosti požadované **§ 85 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích** a takový pokutový blok není vykonatelný, což má za následek nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, a tedy i nicotnost. Podle tvrzení žalobce pokutový blok ze dne 14.4.2012 neobsahuje náležitosti, kterými by bylo možné ověřit, že jej vydala skutečně oprávněná úřední osoba, a tudíž je nevykonatelný.

Žalobce rovněž namítal porušení zásady zjištění materiální pravdy, když přestupek nemohl být spolehlivě zjištěn dle **§ 84 zákona o přestupcích**. Žalobce namítal že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jeho návrhy na doplnění dokazování o kalibrační protokol od měřicího přístroje, o důkaz, že ke dni 14.4.2012 byl tento přístroj bez závad, o důkaz o tom, že měření prováděla oprávněná a řádně proškolená osoba, dále, že osoby, které měřily, měřily v souladu se zákonem, a konečně, že pokutový blok vyplňovala oprávněná úřední osoba. V postupu správního orgánu tak spatřoval žalobce porušení **§ 3 a § 53 správního řádu** a § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010 č.j. **3Ads 143/2009-47**, podle něhož odvolací správní orgán přezkumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Zákonost rozhodnutí tedy přezkumává bez dalšího v celém rozsahu, pouze věcnou správnost posuzuje pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

V **replíce** žalobce uváděl, že pokud žalovaný shledal, že námitky žalobce proti porušení § 36 odst. 3 správního řádu jsou nedůvodné, aniž by posoudil, zda správní orgán I.

stupně postupoval v souladu s tímto ustanovením a s § 39 odst. 1 správního řádu, přičemž odkazoval na podklady, které se ve spise nenacházejí, nemohl žalovaný přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

Součástí správního spisu je žádost žalobce o povolení obnovy řízení ze dne 7.5.2013 ve věci blokového řízení ze dne 14.4.2012. Žalobce zde namítal, že se nemohl skutku, který je mu kladen za vinu, dopustit s tím, že by nepochybně celou záležitost řešil cestou správního a nikoli blokového řízení, pokud by se přestupku dne 14.4.2012 dopustil. S tímto podle žalobce koresponduje i skutečnost, že dne 14.4.2013 žalobce nejednal s žádnou oprávněnou osobou, nepředložil nikomu občanský průkaz a vůbec nepodepsal jakýkoli pokutový blok. Žalobce namítal, že pokutový blok neobsahuje podstatné náležitosti, z nichž by bylo možné ověřit, že jej vydala oprávněná úřední osoba. Nelze ani podle žalobce ověřit skutečnost, že tento blok byl vydán kvůli tomu, že byl spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu. Z pokutového bloku je zřejmé, že neobsahuje popis skutku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona o silničním provozu a není opatřený jménem, příjmením, funkcí ani čitelným podpisem oprávněné úřední osoby, když je tento údaj nahrazen nějakým nečitelným číslem. Pokutový blok dále podle žalobce neobsahuje ani čitelný podpis přestupce. Žalobce tudíž tvrdil, že se přestupku nemohl dopustit a že skutečnost, že mu byl v bodovém hodnocení zaznamenán přestupek na základě pokutového bloku, který neobsahuje podstatné náležitosti, se dozvěděl až po obdržení oznámení o dosažení 12 bodů, v čemž shledával naplnění ust. § 100 správního řádu. Žalobce tvrdil, že pokud by měl možnost se seznámit s pokutovým blokem, nepochybně by namítal, že tento neobsahuje podstatné náležitosti, respektive by využil svého práva řešit věci ve správním řízení. Žalobce měl za to, že mu tím nebyla dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním věci ani dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, tedy právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu, neboť u vydání pokutového bloku nemohl být přítomen. Navíc pokutový blok nevydala oprávněná úřední osoba, neboť taková osoba není z pokutového bloku identifikovatelná.

Součástí správního spisu je i ověřená kopie pokutového bloku série OF/2007 č. F0551372 ze dne 14.4.2012, z něhož je zřejmé, že je zde označen jako přestupce žalobce jménem, příjmením, datem narození, rodným číslem a adresou bydliště, že pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb., že totožnost byla ověřena dle OP, v kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání na pokutovém bloku se uvádí 22:31 hodin U Prazdroje, RZ vozidla a údaj 66 km/hod. V kolonce podpis s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby je uvedeno číslo 0311 a nečitelný podpis. Dále je zde nečitelný podpis v kolonce podpis přestupce a razítko Město Plzeň, městská policie.

Součástí správního spisu je i záznam o přestupku pořízený radarem dne 14.4.2012 s fotografií, na které je čitelná registrační značka vozidla, naměřená rychlost a čas. Z dalších zadaných údajů radaru vyplývá, že se jednalo o stanoviště U Prazdroje v Plzni, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod. Policista, který prováděl měření, je podle záznamu A.T. Součástí spisu je dále i osvědčení Ministerstva vnitra o splnění odborných předpokladů tohoto policisty ze dne 19.11.2009 s platností do 24.1.2013. Dále je součástí správního spisu ověřovací list radaru výrobního čísla shodného s číslem uvedeným na záznamu o přestupku, tj. 06/0191 ze dne 6.12.2011 s platností do 5.12.2012. Dále je součástí spisu osvědčení policisty A.T. ze dne

28.11.2007 potvrzující způsobilost k ovládání měřiče rychlosti. Z vyjádření Městského ředitelství policie Plzeň, dopravního inspektorátu ze dne 27.1.2012 vyplývá, v kterých ulicích města mohou strážníci Městské policie Plzeň provádět měření rychlosti. Součástí správního spisu je také zvukový záznam na CD.

Správní orgán I. stupně zamítl žádost o obnovu nejprve rozhodnutím ze dne 10.5.2013, avšak toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného s odůvodněním, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 36 odst. 3 správního, když nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí. Na základě toho byl žalobce písemností ze dne 5.9.2013 informován podle § 36 odst. 3 správního řádu, že má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům a navrhnout jejich doplnění, přičemž takto může učinit nahlédnutím do spisu v termínu 20.9.2013. V tento den se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně zmocněnec žalobce a nahlížel do spisu a následně byla dohodnuta lhůta pro písemné vyjádření se k podkladům do 4.10.2013. Dne 7.10.2013 došlo správnímu orgánu I. stupně vyjádření žalobce ze dne 3.10.2013, v němž žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že se seznámil se spisovou dokumentací a navrhl předložení důkazu kalibračním protokolem od měřicího přístroje, důkazu, že ke dni 14.4.2012 byl tento přístroj bez závad, úředního záznamu o přestupku ze dne 14.4.2012, důkazu, že měření prováděla oprávněná a řádně proškolená osoba, důkazu, že osoby, které měřily, měřily v souladu se zákonem, důkazu, že pokutový blok vyplňovala oprávněná úřední osoba a důkazu, že pokutový blok obsahuje skutkovou podstatu popsanou dle interních předpisů městské policie.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** ze dne 18.11.2013 byla žádost žalobce o obnovu řízení znovu zamítnuta s odůvodněním, že správní orgán nezpochybnil povinnost strážníků řádně vyplňovat pokutové bloky v souladu s **§ 85 zákona o přestupcích**. V tomto případě je v podpisové doložce uvedeno identifikační číslo strážníka 0311 a jeho podpis. Identifikační číslo je jedinečným údajem, na základě kterého je možno strážníka ztotožnit. Absence v označení funkce, jména a příjmení je bezpochyby formální vadou, která však nezpůsobuje nezákonnost takového rozhodnutí ani jeho nicotnost. Jedná se tedy stále o rozhodnutí v podobě individuálního správního aktu, které zakládá povinnosti účastníkovi řízení. Z pokutového bloku je pak zcela zřejmé, že byl vydán oprávněnou úřední osobou, neboť obsahuje podpis a identifikační číslo strážníka a kulaté razítko se státním znakem a nápisem město Plzeň, městská policie. Věcná působnost městské policie ve vztahu k řešení přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti vyplývá z § 86 písm. d) bod druhý zákona o přestupcích. V popisu přestupkového jednání je údaj 66 km/hod, což nepřipouští jiný výklad, než že rychlostním měřičem byla zaznamenána rychlost 66 km/hod, což plně koresponduje s právní kvalifikací přestupku uvedenou na pokutovém bloku, tedy § 125c odst. 1 písm. f) bod čtvrtý zákona č. 361/2000 Sb. Tvrzení žalobce, že se blokového řízení neúčastnil, se správnímu orgánu I. stupně jeví zcela účelovým, neboť pokutový blok obsahuje informaci, že totožnost byla zjišťována z občanského průkazu „OP“, což potvrzuje i skutečnost, že pokutový blok neobsahuje pouze jméno, příjmení, datum narození, ale i plnou adresu žadatele včetně čtyřčísli uváděného za lomítkem rodného čísla. Z těchto údajů podle správního orgánu I. stupně nutně plyne, že strážník měl k dispozici občanský průkaz. Rovněž je podle správního orgánu I. stupně jednoznačné, že při řešení přestupku byl předložen a následně lustrován i řidičský průkaz číslo EF 659114, jehož držitelem je dle evidence řidičů žalobce. Správní orgán I. stupně

nesouhlasil s tvrzením žalobce, že řidičský průkaz není doklad, kterým by se hodnověrně nedala určit totožnost osoby, zvláště v situaci, kdy byl nepochybně vedle řidičského průkazu předložen i občanský průkaz. Z pokutového bloku i z fotodokumentace přestupkového jednání podle správního orgánu I. stupně vyplývá, že přestupek byl spáchán vozidlem Škoda Superb RZ..., jehož provozovatelem byl v době spáchání přestupku žalobce. Dalším důkazem svědčícím o účasti žalobce při blokovém řízení je podle správního orgánu I. stupně fakt, že pokutový blok je podepsán. Správní orgán I. stupně tak považoval za jednoznačně prokázané, že žalobce se původního blokového řízení účastnil, a tudíž i všechny relevantní důkazy, které navrhl provést ve svém vyjádření ze dne 3.10.2013, mohl podle správního orgánu I. stupně uplatnit již v blokovém řízení dne 14.4.2012. Úřední záznam o přestupku nebyl podle správního orgánu vytvořen, jelikož zákon strážníkům takovou povinnost neukládá, stejně jako neexistuje v tomto směru interní předpis Městské policie Plzeň. Měření rychlosti probíhalo podle správního orgánu I. stupně radarovým rychloměrem, který splňoval technické podmínky k měření. Byť by se během řízení ukázalo, že měření probíhalo mimo místa určená Policií ČR, nebo bez jejich součinnosti, případně měřičem, který nemá příslušnou certifikaci, nejednalo by se jistě o skutečnosti, které žalobce nemohl před projednáním přestupku v blokovém řízení uplatnit. Nic mu nebránilo v tom, aby požádal hlídku městské policie o předložení příslušných dokladů přímo na místě přestupkového jednání, nebo aby řešení v blokovém řízení odmítl, respektive aby odmítl zaplatit blokovou pokutu. Bylo by zcela proti smyslu úpravy blokového řízení, pokud by byla povolena obnova, přestože ze svobodné vůle žalobce nebylo provedeno formalizované skutkové ani právní posouzení věci ve standardním správním řízení a ten až následně tvrdí, že skutkové okolnosti byly odlišné, respektive je nutno doplnit dokazování. Jednou z podmínek blokového řízení podle **§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích** je podle správního orgánu I. stupně skutečnost, že přestupek je spolehlivě zjištěn, čímž se rozumí, že musí být správním orgánem jednoznačně identifikován i subjekt přestupku. Pokud by tedy strážník, který řešil přestupek, měl jakoukoli pochybnost, že osoba, která mu předkládala doklady (minimálně občanský a řidičský průkaz), není jejich oprávněným držitelem, nemohl by řešit přestupek v blokovém řízení a vůči řidiči by musel zvolit daleko razantnější postup, což se v tomto případě nestalo a veškeré důkazy naopak svědčí tomu, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, tedy byla i spolehlivě zjištěna osoba pachatele přestupku, který se blokového řízení nepochybně účastnil. Z toho důvodu podle správního orgánu I. stupně není možné obnovu řízení povolit, když žalobce nepředložil žádné nové důkazy, ani nevyšly najevo skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a které žadatel, jemuž by byly ku prospěchu, nemohl uplatnit.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že správní orgán I. stupně neučinil žádný úkon, ze kterého by žalobci bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán I. stupně hodlá vydat rozhodnutí. Žalovaný poukázal na písemnost ze dne 20.9.2013, jíž byl žalobce vyrozuměn, že správní orgán I. stupně ukončil dokazování ve věci a že byly shromážděny všechny podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce byl dále poučen, že s těmito podklady se může seznámit a vyjádřit se k nim. Seznámil se s nimi prostřednictvím substituta svého zástupce dne 20.9.2013. Dne 7.10.2013 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce spolu s návrhy na provedení několika důkazů. Žalovaný poukázal na ust. **§ 52 věty druhé správního řádu**, podle něhož *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Pokud se správní orgán I. stupně rozhodne navržené důkazy neprovést, je povinen v odůvodnění rozhodnutí

uvést, proč nevyhověl návrhu v souladu s ust. **§ 68 odst. 3 správního řádu**. Správní orgán I. stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí s návrhy žalobce na provedení důkazů vypořádal. Správní orgán I. stupně podle žalovaného neměl povinnost vyrozumět žalobce, že jím navržené důkazy neprovede. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí podle žalovaného vyplývá, že správní orgán I. stupně některé důkazy odmítl provést pro nadbytečnost a některé jednoduše proto, že neexistují. Žalovaný v tomto postupu neshledal pochybení. Představa žalobce, že ho bude správní orgán I. stupně další písemností informovat, k jakému datu bude vydávat rozhodnutí, je v kontextu toho, že žalobce byl vyzván k vyjádření se s tím, že správní orgán I. stupně ukončil dokazování ve věci, lichá. Námitku porušení **§ 36 odst. 3 správního řádu** zhodnotil žalovaný jako nedůvodnou, neboť žalobce byl seznámen s podklady rozhodnutí dne 20.9.2013 prostřednictvím substituta svého zástupce a vyjádřil se v písemnosti ze dne 3.10.2013. K námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že žalobce nekonkretizoval, s kterými jeho námitkami se správní orgán I. stupně nevypořádal, když dle názoru žalovaného se správní orgán vypořádal se všemi námitkami žalobce a i s návrhy na provedení důkazů. K tvrzení žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých podkladů správní orgán I. stupně rozhodnutí vydal, žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně odkázal na pokutový blok, fotodokumentaci přestupkového jednání a audiozáznam radiového provozu. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013 č.j. **1As 21/2010-65**, podle něhož *„povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že s přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus jura (nechť si každý stráží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.“* Podle žalovaného z tohoto rozsudku vyplývá, že obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení podle § 84 zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Žalovaný dále uvedl, že blokové řízení je řízením specifickým, zkráceným a zjednodušeným, ve kterém do značené míry splývá řízení se svým výsledkem, tedy s uložením pokuty. Smyslem řízení je usnadnit a zrychlit přestupkové řízení, tedy okamžitě projednat věc a potrestat pachatele přestupku. Jedná se o řízení hospodárné, efektivní a nastolující okamžitou právní jistotu. V zásadě se proto nepožizuje dokumentace, protokoly a další podklady, které by byly nezbytné v běžném správním řízení. Žalobce vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Svým podpisem žalobce tudíž jednoznačně potvrdil, že považuje přestupek za spolehlivě zjištěný a nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány otázky jak skutkové, tak právní, a dále svým podpisem vyjádřil souhlas s uloženou sankcí. Svým podpisem se žalobce vzdal práva na projednání věci ve správním řízení, a tím i práva na uplatnění řádného opravného prostředku. V případě, že by žalobce nepovažoval skutek za spolehlivě zjištěný, případně z jiného důvodu by nebyl ochoten pokutu zaplatit, vyjádřil by to v místě přestupku svým nesouhlasem s blokovou pokutou. V takovém případě by věc nemohla být rozhodnuta v blokovém řízení a strážníci by věc oznámili příslušnému správnímu orgánu, kde by bylo třeba otázky skutkové a právní posuzovat a bylo by potřeba provádět

dokazování. To by bylo předmětem běžného správního řízení, které by bylo fakticky k dispozici žalobce. Pokud měl žalobce za to, že dostává pokutu neoprávněně, neměl pokutový blok podepisovat, svým podpisem vyjádřil opak. Na základě citované judikatury a z uvedených důvodů nemůže být obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu, pokud žalobce v žádosti o obnovu řízení žádným relevantním způsobem nezpochybnil svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným.

Pokutový blok v dané věci podle žalovaného obsahuje všechny náležitosti kromě přesného uvedení funkce, jména a příjmení oprávněné osoby, která pokutu uložila. Námitka žalobce, že takto není řádně identifikována oprávněná osoba, je podle žalovaného opodstatněná, nikoli však v tom smyslu, že absence této formální náležitosti způsobuje nulitu aktu podle **§ 77 správního řádu**. Nicotnost je dovozena v první řadě z věcné nepřislušnosti, a dále pokud rozhodnutí trpí vnitřními rozpory nebo je právně či fakticky neuskutečnitelné, případně jej pro jiné vady vůbec nelze považovat za rozhodnutí. Ani jedna podmínka v daném případě nenastala, neboť pokud se jedná o jméno, příjmení a funkci oprávněné osoby, jde o náležitost písemného vyhotovení rozhodnutí a už vůbec ne o nezákonnost takové intenzity, že by napadené rozhodnutí vůbec neexistovalo. Toto odůvodnil žalovaný tím, že předmětné rozhodnutí v blokovém řízení netrpí žádnou jinou vadou a nejsou pochybnosti o podstatě písemnosti, tedy že pokutový blok byl vydán oprávněnou osobou, neboť je řádně označen kulatým razítkem s označením Městské policie Plzeň a je v kolonce týkající se osoby, která pokutu uložila, vypsáno služební číslo strážníka a jeho podpis. Samotný pokutový blok vykazuje souhrn identifikačních údajů, podle kterých lze jednoznačně identifikovat orgán, který blokovou pokutu uložil. Neuvedení všech na bloku předtištěných údajů znamená nenaplnění požadavku na formální obsah rozhodnutí, což samo o sobě nemá vliv na jeho zákonnost.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud stejně jako žalovaný neshledal porušení ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu**, když z výše shrnutého obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že po zrušení prvního rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaným právě kvůli porušení tohoto ust. správní orgán své pochybení napravil. Poučil žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve stanoveném termínu. Žalobce této možnosti využil a prostřednictvím svého zástupce se v určený den 20.9.2013 dostavil ke správnímu orgánu, kdy nahlížel do spisu. Současně bylo dohodnuto, že se žalobce k věci vyjádří písemně, k čemuž mu byla usnesením správního orgánu stanovena lhůta. Rovněž tohoto práva žalobce využil a své písemné vyjádření doručil správnímu orgánu dne 7.10.2013. Podle závěru soudu tímto postupem správního orgánu bylo požadavku stanovenému v ust. **§ 36 odst. 3 správního řádu** učiněno zadost.

Podle **§ 36 odst. 1 správního řádu** *nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy*. Soud má za to, že

z cit. ust. nevyplývá, že by správní orgán, který vydal výzvu k seznámení se podklady rozhodnutí a poté usnesením stanovil lhůtu k písemnému vyjádření, byl povinen ještě nadto vydávat další usnesení, jímž by prohlásil, dokdy mohou účastníci činit své návrhy (arg. zejména „může“). Podle názoru soudu proto správní orgán prvního stupně neporušil ust. § 36 odst. 1 správního řádu, neboť je zřejmé, že žalobci bylo umožněno činit návrhy a podávat vyjádření až do vydání rozhodnutí ve věci. Soud tím neshledal důvodnou námitku, že v žalobci navodil správní orgán domněnku, že bude pokračovat řízení před správním orgánem prvního stupně a že zatím nebude vydáno rozhodnutí ve věci. Z popsání postupu správního orgánu je podle soudu naopak zřejmé, že žalobce mohl očekávat, že bude následovat vydání rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán tudíž neporušil ani zásadu legitimního očekávání ve smyslu **§ 2 odst. 4 správního řádu**.

Ohledně dalších žalobních námitek soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. **1 As 21/2010-65** (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož „*obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.*“

Nejvyšší správní soud v tomto usnesení dovodil, že přípustnost obnovy řízení podle **§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu** závisí prioritně na tom, co žadatel v žádosti na obnovu řízení zpochybňuje. Podle Nejvyššího správního soudu „*...nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta.*“ Námitky žalobce směřují proti nedostatečnému skutkovému zjištění a porušení ust. 84 zákona o přestupcích, a to i námitky týkající se neprovedení navržených důkazů (kalibrační protokol a důkazy, že ke dni 14.4.2012 byl měřicí přístroj bez závad a že měření prováděla oprávněná a řádně proškolená osoba a v souladu se zákonem a že pokutový blok vyplňovala oprávněná úřední osoba). Všechna tato tvrzení žalobce patří podle názoru soudu právě k námitkám, jimiž žalobce dodatečně brojí proti skutkovým zjištěním učiněným v blokovém řízení. Rovněž konkrétními skutečnostmi nepodložené, tedy pouze obecné tvrzení žalobce, že souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení nemohl udělit, protože by nepochybně žádal provedení klasického správního řízení, nelze považovat za skutečné zpochybnění souhlasu s blokovým řízením.

Podle soudu nepostačuje existence jakýchkoliv nových skutečností či důkazů v řízení o povolení obnovy řízení, nýbrž pouze takových relevantních skutečností či důkazů, které jsou schopny ovlivnit nové rozhodnutí ve věci samé. Jejich relevantnost mohou a musí správní orgány posuzovat již v řízení o povolení obnovy řízení, nikoli až v obnoveném řízení. Soud má na základě uvedených úvah za to, že správní orgány správně bez dalšího zamítly žádost žalobce o obnovu řízení a neprovedly navržené důkazy v souladu s cit. závěrem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

Soud neakceptoval ani žalobcovu námitku, podle níž rozhodnutí vydané v blokovém řízení je nicotným správním aktem z důvodu absence jména, příjmení a funkce oprávněné osoby na pokutovém bloku. Je zřejmé, že správní orgány obou stupňů se žalobcem označenou vadou pokutového bloku dostatečně podrobně zabývaly. Dospěly ke správnému závěru, že se jedná nepochybně o vadu, avšak s ohledem na jednoznačnou identifikovatelnost oprávněné osoby prostřednictvím jejího služebního čísla se nemůže jednat ani o vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Tím méně by takový nedostatek mohl způsobit nicotnost rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

samosoudkyně